

Torsdag 2. november 2017

1

AMINA VÅGNEDE i mørket. Hun frøs.

Noget klæbrigt var løbet ind i hendes øjne, og hun prøvede at blinke det væk.

En lugt trængte igennem kulden. Den mindede om våd uld. Mindede om brunkagedej. Mindede om wc'et på skolen, om den tang de samlede i legetøjsspandene, om støvet på farens bøger.

Hvor er jeg?

Der var sket noget med hendes hoved.

Åh, lad mig komme hjem, jeg fryser.

Træerne som hun kun lige akkurat kunne skimte, lyngen hun lå i, mosetæppet som var gennemboret af døde nåle og overstrøet med afrevne bregneblade, det hele sugede varme ud af hende. Det var det, de altid havde villet, have hendes varme.

Noget havde ramt hendes hoved. Hun blinkede, indtil træerne igen blev synlige med deres grene så højt oppe, at de lige netop bevægede sig mod den mørkegrå himmel. Skyerne ilede af sted højt deroppe, frem og tilbage. Ville sige hende noget.

Du må se at komme op, du må væk.

Det var en sten. Hendes hoved var blevet hamret mod en sten. Hun prøvede at tage sig til panden for at mærke efter. Hånden bevægede sig ikke.

Hun kunne ikke røre sig.

Lyden af grenene i vinden. En af dem knirkede som en gammel dør. Og der var nogen, der løb gennem lyngen. Skridt som kom nærmere.

Han kom tilbage.

Han havde sagt, at han ville komme tilbage.

“Hvad laver Amina i skoven?”

Det var ikke *ham*, der stod der. Det var Robin.

Amina åbnede munden. Måtte sige det til ham. Han skulle løbe hjem, prøvede hun at sige. Hente nogen. Inden *han* kom tilbage.

Robin rodede rundt i jorden.

“Robin, du må hente ...”

“Amina må selv hjælpe til. Du er ikke noget pattebarn mere.”

Robin var et pattebarn. Ville aldrig blive andet. Han snøftede og lavede lyde i struben. Knurrede som en stor hund.

Og så talte han uafbrudt. Om sin mor. Om Mikkel.

Så fik hun øje på lyset mellem træerne. Hørte de knirkende lyde fra støvlerne, som nærmede sig.

“Han kommer tilbage, Robin ... du må løbe hjem og hente nogen. Han slår mig ihjel.”

Men Robin var der ikke længere. Det var *ham*, som nu bøjede sig over hende, lyste ned i hendes øjne.

“Hvem talte du med?”

Han lugtede ud af munden. Lakrids. Brunkagedej. Tangen de pyntede sandslottene med.

Hun formåede ikke at svare.

“Hvem var det, der var her?”

Hun havde aldrig stolet på hans stemme. Der var et hulrum inden i den. Alting lå samlet dér. Alt det der ville komme ud en dag.

Nu var det sket.

“Er du bange?” spurgte han og lod lygten feje hen over lyngen omkring hende, lyset fik sorte ormeskygger til at bugte sig omkring hans øjne.

Han tog noget op fra jorden og rettede sig op. Hans hoved steg til vejrs og dækkede for sprækken af gråsort himmel mellem grenene.

Han blev stående og så ned på hende. Holdt noget løftet lige over hendes ansigt, noget stort og tungt.

Stenen.

Hun åbnede munden. Skriget sad fast langt nede i halsen.

“Nu behøver du ikke at være bange mere.”

Han blev stående endnu et par sekunder, inden han lod stenen falde.

2

JEG SLUKKER LYSET. Sidder og stirrer ud i mørket. I mørket kan man se fremad og bagud på samme tid. Det der er sket, og det der skal ske.

I samme øjeblik hører jeg nogen skribe.

Amina, er det første, jeg tænker.

Jeg rejser mig op, lukker vinduet.

Nogen *har* skreget, det er jeg sikker på. En pigestemme, men selvfølgelig ikke Aminas.

Det er min fødselsdag. Amina har været her. Det er derfor, jeg tænker på hende. Den fødselsdagsgave, hun ville give mig, var ikke en ting, men noget vi skulle gøre sammen. Typisk hende. Hun ville have, at vi skulle gøre det her på mit værelse.

Hun har altid villet gøre forbudte ting.

Jeg tænder lyset i loftet og tager mobilen op. Så tager jeg et par selfies, af ansigtet, Mikkel der stirrer som en zombie. Amina kan godt lide det. Jeg klikker mig frem til et, hun har sendt mig, taget oppefra. Hun sidder i toget, med zombieblikket. Signalet imellem os. Ingen andre forstår det. Ikke engang Boel.

Hoveddøren går. Entrédøren bliver revet op. Min mors måde at komme ind på. Birger plejer at liste sig ind. Som en skide tyv. Det han rent faktisk er.

“Mikkel?”

Tager headsettet på, men uden musik.

Skridt på trappen, hun banker på.

“Mikkel, er du hjemme?”

Kaster mig på sengen, før hun kommer ind, lukker øjnene.

“Men Mikkel – sover du?”

Blød stemme. Så er hendes møde gået godt. Jeg glipper med øjnene, har søvn i blikket, som om jeg lige er vågnet.

“Hej, min skat, er du så træt?”

Hun kommer ind, bøjer sig over mig. Hendes hånd gennem mit hår. Jeg er lige ved at græde, uden nogen som helst grund. Det er min fødselsdag. Boel har også fødselsdag i november. Der er nøjagtigt fire uger fra min til hendes. Vi er født i hver sin ende af den værste måned.

Min mor ser ned i mine øjne. Ingen andre ser på mig på den måde. Hun har altid sagt, at hun kan se tværs igennem mig.

“Hvordan gik det, får du – ?”

“Yes, Mikkel, de vil gerne have mig.”

Jeg sætter mig op. “Hvor fedt.”

“Fra februar til maj. Du må hjælpe mig med at hænge udstillingen op. Det er du god til.”

Det er den slags, hun siger, når hun er tilfreds med mig. Så skal vi foretage os ting sammen, kun hende og mig.

“Har du hjulpet Robin med at spise?”

“Skulle jeg det?”

Hun stryger håret væk fra mit ansigt, sådan som Boel plejede at gøre.

“Har du ikke fået den sms, jeg sendte? Du ved, hvordan Robin bliver, når hans blodsukker er for lavt.”

Det ved jeg.

“Men det er vel gået okay, siden der er helt stille inde hos ham. Bare han ikke sover.”

Opskriften på en urolig nat. Det er moren, det går mest ud over, det er hende, han vækker.

Hører hende åbne døren ind til Robins værelse.

“Mikkel?”

Jeg svarer ikke, og så er hun der igen.

“Hvor er Robin?”

“På sit værelse.”

“Lad være med at være dum, så havde jeg jo ikke spurgt dig.”

Hendes stemme er blevet hårdere. Får det også til at blive hårdt inden i mig. Jeg bliver noget andet, når hun får den stemme på.

“Måske nede i stuen?”

“Der er jo helt mørkt.”

Jeg tager headsettet af og følger hende ned ad trappen. Det sker, at Robin falder i søvn på sofaen.

Han ligger der ikke.

“Atelieret?”

“Jeg låste døren, inden jeg gik.”

Hun tjekker alligevel. Hun ser ikke på mig, men alle andre steder hen. Men meget snart vil hun rette det blik imod mig. Hår-ruskebliblet. Hun rusker mig ikke længere i håret. Kun Robin. Det er ikke vores søde mor, plejer jeg at sige til Robin for at trøste ham. Det er den anden mor, den vrede, der rusker. Søde mor gør aldrig noget, der gør ondt.

Hun tager i kælderdøren. Den er også låst. Kælderdøren er altid låst, for det er livsfarligt for Robin at gå rundt dernede på egen hånd.

Hun henter nøglen i køkkenskuffen. Fumler med låsen. Jeg begynder at få ondt i maven.

På vej ned ad kældertrappen tænder hun lyset. Hun kigger ind i kølerummet, jeg i pulterrummet og derinde, hvor varmtvands-beholderen står.

“Du må da have hørt ham.”

Åh nej, ikke den stemme. Min mave svulmer op, når du taler til mig på den måde.

“Han gik ind på sit værelse, lige efter at du var gået. Han frøs, lagde sig under dynen og snakkede med sig selv.”

På den måde får jeg mindet hende om det, der skete i eftermiddag, hun og Robin nede ved Bråtenvannet. Han kom hjem og var drivvåd. Sagde at han havde været ude at bade. *Det* var i hvert fald ikke min skyld.

“Har Birger været hjemme?” spørger hun.

“Birger? Tror du, han tager Robin med ud?”

Det sker bare ikke. Birger og Robin alene sammen? Det fungerer ikke i tre sekunder. Robin begynder at skribe. Birger kan ikke fordrage Robin. Prøver ikke engang. Og Robin hader Birger. Kan Robin hade nogen? Det tror jeg ikke. Jeg ved altid, hvordan Robin har det. Jeg kan mærke det inde i mig selv. Og lige nu har han det ikke godt. Hvorfor har jeg ikke mærket det noget før?

“Han kan ikke været gået ret langt.”

Det sker, at Robin går ud på egen hånd, men aldrig om aftenen, han er mørkeræd. Sidste gang, han stak af, var i sommer, midt på dagen. Dengang var det mig, der fandt ham, på tunnelbanestationen.

Hvad laver du her? spurgte jeg, da jeg kom hen til bænken, hvor han sad, og han viftede med den ene arm, som han altid gør, når han ikke vil forstyrres.

Hvad laver *du* her? abede han efter mig. Det er Robin ekspert i, at gentage det, man siger. Men så kom det: Vettakollen, klogi-knolden.

Og så kunne jeg ikke lade være med at grine.

Har du tænkt dig at besøge far?

Jeg fik ham med mig hjem igen. Det plejer at gå godt.

“Ring til far,” siger jeg nu til mor.

Hun ryster på hovedet. “Han kan ikke være kommet helt til Vettakollen på egen hånd.”

Jeg kigger ud i gangen.

“Hans støvler er her ikke. Og heller ikke dynejakken.”

“Støvlerne var jo gennemblødt,” stønner mor, “jeg glemte at stille dem i skotørreren.”

Hun er ved at blive bange. Og så bliver hun vred. Måske rasende. Hun har altid sagt, at jeg ikke skal være Robins vogter. Altså ikke have for stort ansvar.

Robin *er* mit ansvar. Og det er anden november og mørkt udenfor, klokken er halv ni. Jeg tjekker termometeret på køkkenvæggen: heldigvis næsten ti grader.

Jeg tager løbeskoene på.

“Jeg smutter lige op ad vejen og ser efter ham.”

Hun taster på sin mobil. "Gør det, så går jeg ned mod tunnelbanen."

Hun undlader stadig at se på mig. Det er straffen for at kvaje sig. Jeg får det så underligt i hele kroppen, når hun er sådan. Visner og forsvinder.

Hvis der er sket Robin noget, vil hun aldrig se på mig igen.

JEG RINGER PÅ hos heksen Ragna og trolden Rolf med de to hoveder. Rollo begynder at gå.

Ragna lukker op.

"Hej, Mikkel, hvor hyggeligt."

Det mener hun overhovedet ikke, men hun ville aldrig få sig selv til at sige det.

"Kom ind, kom ind. Kom dog indenfor."

Rollo knurrer og logrer på samme tid. Jeg bliver stående. Der lugter altid af fisk hos dem, jeg kan lugte det helt herude på trappen. Man skulle ikke tro, de nogen sinde fik andet at spise.

"Du har vel ikke set Robin?"

Ragna har et forpint udtryk i øjnene, er altid bange for et eller andet.

"Robin?"

"Han er stukket af."

"Nej! Det siger du ikke!"

Der lyder skridt. Rolf er på trappen, har blå skoovertræk uden på gummistøvlerne. Er ved at knappe skjorten og tysser på Rollo.

Ragna vender sig om mod ham. "Har du set Robin? Han er blevet væk."

"Væk?"

Rolf ser også plaget ud. Det var dumt at ulejliges dem.

"Men Robin er jo så bange for mørket," siger Ragna. "Han er da aldrig før stukket af om aftenen."

"Ikke før i dag."

"Jeg går med ud og leder," siger Rolf, bøjer sig ned og fjerner skoovertrækkene. "Tager Rollo med."

“Han har jo lige været ude, den stakkel,” siger Ragna. “Han er træt.”

Jeg trækker mig baglæns ned ad trappen.

“Du behøver ikke at gå med,” siger jeg til Rolf. “Jeg ser mig lidt omkring først. Så skal jeg nok sige til senere, hvis jeg får brug for hjælp.”

DA JEG ER KOMMET UD på vejen, fortsætter jeg op mod skovkanten. Forbi Nazaris hus. Der er ikke lys i et eneste vindue. Så der er ingen idé i at ringe på der. Det er længe siden, Robin har besøgt dem. Han holdt op med det, da jeg gjorde, og det er flere år siden. Men i den seneste tid er Amina begyndt at komme hos os. Lader som om det er for at besøge Robin. Men det er mig, hun vil besøge. Give mig en fødselsdagsgave. Komme med ind på mit værelse. Låse døren. Tage tøjet af.

Og nu kommer tanken snigende ... Om dengang oppe på hendes værelse. Den slags tanker som må jages væk, inden de får overtaget.

Jeg standser for enden af vejen og spejder ind mellem træerne.

Mor ringer og spørger, hvor jeg er.

“Men herregud, Mikkell! Du tror da vel ikke, at han er gået ind i skoven ...”

Det tror jeg ikke. Robin er mørkeræd.

“Vandet,” stønner hun, og jeg kan høre, at hun forestiller sig det værste.

Robin gik ud i Bråtenvannet tidligere i dag. Lige siden har han kun talt om vand. Han sad i badekarret og fik varmen, mens jeg sæbede ham ind på ryggen. Ingen andre får lov til at give Robin bad. Bortset fra mor, altså. *Vandet lyver*, gentog han om og om igen. Det er noget, jeg har sagt til ham engang. Et eller andet, man siger til ham i forbifarten, kan blive liggende i hovedet på ham i lang tid og så pludselig komme ud.

Da jeg kommer ind på grusstien, tænder jeg mobilens lommelygte. På himlen bag mig flakker lysstriber fra byen. Der lugter af jord og rådne blade. Lugten af november, sagde Boel altid.

Den værste af alle måneder. Jeg lyser ind imellem træstammerne. Luften glinser af fugt. Jeg får øje på nogle grå pletter inde i mørket og følger en mindre sti længere ind mellem to birketræer. Standser og lytter ind i skoven.

“Robin?” råber jeg pludselig.

Føler det stærkere og stærkere, at det er denne vej, han er gået. Ned mod Bråtenvannet.

Jeg begynder at løbe længere indad. Sparker til noget, lyser, en skuldertaske. Den er lyserød og ligner Aminas. Der ligger en bog i den, historie for gymnasiet. Lægger tasken tilbage, hvor den lå. Får nu også øje på noget andet, ude i siden af stien, en joggingsko, Nike, og lidt længere væk, ved træet som væltede sidste vinter, et tørklæde. Om sommeren bliver der tit holdt fester nede ved vandet. Naboerne klager ustandseligt på Facebook, som om det kun er de unge, der smider flasker fra sig og lader engangsgriller ligge og flyde.

En eller anden siger noget med lav stemme.

Jeg vender mig om og prøver at finde ud af, hvor lyden kommer fra. Troede et kort øjeblik, at det var mit navn, der blev sagt. Kan ikke høre mere.

Da jeg når ned til vandet, lyser jeg op og ned langs bredden, keglen fra mobillygten lyser kun nogle få meter gennem disen. Jeg går ud på broen. Kan lige akkurat skimte træerne på den anden side.

“Robin!”

Mit råb forsvinder i det grå mørke. Måske hører jeg et svagt ekko derinde.

Der lyder skridt langs bredden. Som om der går nogen bag mig. Kommer i denne retning. Jeg tænker igen på Boel. På hendes fødselsdag. Der er mindre end fire uger til.

Novemberbarn, kan jeg høre hende sige. Det er derfor, vi hører sammen.

I samme øjeblik ringer mobilen.

“Hvor er du?” spørger mor.

“Ved Bråtenvannet.”

“Og du har ikke ...?”

Hendes stemme er lille og tynd nu. Der er ikke noget værre end at mærke, hvor angst hun er.

“Han er ikke her,” siger jeg og lyder nogenlunde rolig.

Jeg stiller mig helt ud på kanten af broen, da hun har afbrudt. Sådan er det at være alene: at have svigtet og ikke have andre at give skylden.

Du skulle have set efter din bror. Ikke engang det kunne du klare.

Den slags aftener er det eneste, man kan gøre, at forsvinde. Glide ned i et gråt hul. Ikke huske noget. Ikke vide hvem man er. Være en anden.

Disen over vandet. Lydene bliver stærkere, som fra et gurglende dyr der stiger op gennem mørket og jager skyerne tilbage.

Man kan følge efter dem ind gennem kilometervis af skov. Koldt, mørkt, stille. Gå til man ikke orker længere. Synke ned under et træ, falde i søvn. Vågne og gå videre, til man kommer til dæmningen.

Jeg står på broen ved Bråtenvannet. Jeg er Mikkell. Jeg leder efter min bror. Det er november. Det er snart tre år siden, det der skete ved dæmningen.

Jeg går ind fra broen igen, springer ned på sandet, småløber op ad græsskrænten. Følger lysløjpen tilbage. Standser af og til og lytter den modsatte vej, ind i stilheden.

Der kan ikke være gået ret mange minutter, før jeg når parkeringspladsen. Der står en varevogn allerbagest, motoren er i gang og lygterne tændt.

Det er ikke den bil. Det kan det ikke være. Hvor mange hvide varevogne findes der i verden? Men tanken melder sig igen, og jeg ved, at det er et dårligt tegn. Lige præcis *den* hvide HiAce.

Motoren brummer højt et par gange i tomgang, og så begynder bilen at køre. Passerer forbi mig på halvtreds meters afstand, eller måske ikke mere end fyrre. Der sidder to personer i den. Jeg kender den ene af dem. Hun har sagt, at hun vil komme tilbage.

Jeg begynder at løbe så hurtigt, jeg overhovedet kan. Men kan ikke løbe fra det.

Det er begyndt igen.

IDET JEG KOMMER UD mellem træerne for enden af vejen, ser jeg det.

Lysen i stuen bliver tændt og slukket. Tændt og slukket i hurtig rækkefølge. Så er der en lille pause, inden det begynder igen. Lys på, lys af, hurtigere og hurtigere.

Jeg spurter derned og lukker mig ind.

Han står med ansigtet trykket op mod væggen i stuen og trykker uafbrudt på lyskontakten. Verandadøren står på vid gab.

“Robin,” råber jeg.

Han reagerer ikke, men fortsætter med at tænde og slukke for kontakten. Jeg ved godt, hvad det signal betyder: fare.

Jeg lægger armen om ham. Han stinker. Robin har skidt i bukserne.

“Hvor har du været, din slambert.”

Jeg kan godt lide den slags ord fra gamle film, som far har vist os, vi bruger dem tit, når vi taler sammen. Når far og jeg ler, ler Robin også, selv om han ikke forstår sammenhængen. Slambert, tølper, slubbet, lømmel.

Robin ler ikke nu.

Der kommer en lav lyd op fra hans strube, et underligt dyr der knurrer.

“Du må holde op med den der lyskontakt, kammerat. Jeg er hjemme nu. Jeg går ikke fra dig.”

Jeg tager fat om hans hånd, det giver et sæt i mig. Alle fingrene er dækket af noget sejt. Det ligner blod. Den anden hånd knuger om noget.

“Har du slået dig?”

Strubelyden bliver stærkere. Robin er langt væk. Jeg ved ikke, om han hører det, jeg siger.

“Lad mig se på dig.”

Jeg griber fat omkring hans hoved med begge hænder og vender hans ansigt om imod mig. Robin lader det ske med lukkede øjne. Der er ikke noget blod i ansigtet. Heller ikke i hovedbunden under det tynde lag dun.

“Hvad er det, du har i hånden?”

Han knuger den endnu hårdere sammen. Jeg må opgive at åbne den og går i stedet hen og lukker verandadøren.

“Har der været nogen her?” spørger jeg, for Robin plejer ikke at kunne åbne den dør på egen hånd.

Selvfølgeligt svarer han heller ikke på det.

“Jeg går op og fylder badekarret.” Jeg prøver at tale roligt, som om intet er sket. “Varmt vand med en masse sæbeskum. Og bag- efter laver vi os et stort krus varm kakao.”

Robin har igen vendt ansigtet ind mod væggen, og hånden er tilbage på kontakten. Lyset bliver tændt og slukket, tændt og slukket.

Jeg skal lige til at ringe til mor, da far ringer til mig.

“Har du ladet Robin stikke af?”

Hans stemme lyder stresset.

“Jeg har fundet ham. Han er her.”

Far ånder lettet op. “Godt. Fint arbejde. Du ved, hvordan din mor bliver, når der er noget med Robin.”

Alle de gange jeg har skuffet far. Alt det jeg burde have gjort, alt det jeg ikke burde have gjort.

“Har mor ringet til dig?”

“Øh, hvad tror du selv?”

Han lyder stadig nervøs. Det ligner ham ikke.

“Hvor fandt du ham?” vil han vide.

“Han kom selv hjem.”

“Flot, fint. Det er langt det bedste. Er han okay?”

“Hvordan okay?”

“Siger han noget?”

“Det går fint. Jeg tager mig af det.”

“Hvor har han været?”

“Det ved jeg ikke. Han står bare og tænder og slukker lyset i stuen, om og om igen. Men det går over.”

“Godt. Fint arbejde.”

Hans stemme er muligvis ironisk nu, jeg er ikke sikker.

“Jeg kan tage ham et smut med hjem til dig,” siger jeg. “Jeg tror, det er det, han gerne vil. Besøge dig.”

“Gør det. God idé.”

“I morgen aften?”

Lille pause.

“Jeg har en forestilling i morgen.”

Det burde jeg have husket. Dumt forslag.

“Men I må gerne komme herover efter weekenden, dig og Robin, så holder vi en ordentlig Fjordlandsfest. Laks og kanapeer. Og avec.”

Han ler. Latteren lyder ikke, som den plejer.

“Mandag eftermiddag?” forsøger jeg igen.

“Onsdag. Der spiller vi ikke om aftenen. Og jeg har huset for mig selv.”

Vi er der aldrig, når hans familie er hjemme.

“Jeg skal bare læse et nyt manuskript igennem. Tre hundrede sider. Piece of cake. Du kan jo høre mig i det.”

Der var noget, jeg ville have spurgt ham om. Men lagde på, inden jeg nåede det.

DA MOR KOMMER ind ad døren, har jeg vasket tyndskid af, lagt tøjet i vaskemaskinen og fået Robin i badekarret. Man kan vel godt sige, at jeg har betalt min gæld. Alligevel har jeg stadig den smertefulde knude i maven. Mest fordi Robin bare sidder der og laver strubelyde og stirrer lige frem for sig. Som om han har set en flok zombier oppe i skoven. Eller hvor han nu ellers har været. Hvordan natten kommer til at forløbe, tør jeg slet ikke tænke på.

Mor giver mig et knus. Kvæler mig næsten med den parfume, hun har fået af Birger. Jeg trækker mig væk.

“Godt klaret, Mikkell.”

Jeg ved ikke, hvad hun mener. Måske at jeg har vasket min bror. Vasket hans tøj. At jeg ikke behøver at spekulere mere over, at jeg har dummet mig. Men at jeg heller ikke skal glemme det.

“Lukkede du verandadøren op, inden du gik ud?” spørger jeg.

“Nej, hvorfor?”

“Fordi den stod på vid gab, da jeg kom hjem. Hvis Robin har lært at åbne den, må vi få installeret en bedre sikring.”

“Han kan vel ikke have klaret det på egen hånd?”

“Hvem skulle ellers have åbnet den?”

Hun trækker på skuldrene. “Ser du efter ham, mens jeg går ind og arbejder?”

“Selvfølgelig.”

“Har du meget, du skal have læst?”

“Ikke noget der haster.”

Et nyt knus. Kys på kinden. Under den kvælende parfume en snert af sved og død hud. Sådan lugtede hun ikke tidligere. Mormor lugtede altid sådan, af gammel dame.

“Skulle Birger ikke ...?”

Hun ryster på hovedet. “Han overnatter dernede.”

Jeg har mere eller mindre glemt, hvad *derne* er. Fredrikstad eller sådan noget. Der hvor han kommer fra.

Hun kan se, hvor lettet jeg bliver. Det viser hendes smil. Hun smiler altid sådan, når vi har en hemmelighed sammen. Hvad der er hemmeligheden lige præcis nu, er uklart. Noget med Birger? Jeg har lyst til at spørge ligeud: Har du endelig fået nok? Endelig besluttet dig for at bede ham rejse ad helvede til?

“Du, øh, din fødselsdagsmiddag, du ved, der er sket så meget i dag, er det i orden, at vi udskyder den til weekenden? Så kan Birger også være med til at fejre dig?”

Nå ja, for han bliver jo totalt knust, hvis han går glip af det arrangement.

Men jeg siger det ikke. Orker ikke at skændes med hende.

“Hvorfor ringede du til far?” spørger jeg i stedet. “Han kunne da ikke vide, hvor Robin var.”

Hendes tynde øjenbryn kryber sammen, som om de prøver at nå hinanden.

“Jeg har da ikke ringet til ham.” Robin rejser sig med en brat bevægelse op af badekarret, så vandet skvulper ud over gulvet. Jeg lægger et håndklæde omkring ham.

“Det sagde han, at du havde.”

Mor ryster bare på hovedet. Hun vender sig om i døren og blinker konspiratorisk. Jeg fatter stadig ikke, hvad dette hemme-

lige er, men jeg lader som om, det har jeg altid gjort, delt det med hende, hvad enten jeg forstår det eller ej.

“Din mor er ikke helt dement, Mikkel. Ikke helt endnu.”

Ude på gangen ler hun højt. Som om den tanke er noget at le af.

3

AMINA FRØS.

Kulden bredte sig igennem hende, ville tage den sidste rest varme fra hende.

Men hun lå ikke i lyngen længere. Hun flød af sted.

Hovedet hang slapt ned til den ene side. Hun troede, det var vandet, hun så. Det føltes som at være i en båd. Hun hang ud over rælingen og fiskede efter krabber.

Der var noget, hun skulle sige til Mikkel. Han stod ved vinduet og var ved at tage tøjet af.

Det var ikke vandet, hun flød i, det var luften. Træerne kom imod hende og lukkede sig om hende.

Robin havde været der. Hun havde hørt lydene, som kom op fra hans strube. Den slags han altid lavede, når han var bange.

Robin, han slår mig ihjel ...

Robin havde ikke forstået, hvad hun sagde. Han var løbet sin vej, forsvundet mellem træerne.

Du må ikke lukke den onde ind i dit liv, Amina.

Mors stemme. Mor er kommet for at hente hende.

Jeg skal nok gøre det godt igen.

HUN MÅTTE HAVE været væk et stykke tid, havde ikke mærket, at hun blev løftet op og båret hjemad.

Ikke hjemad. Hun blev båret længere ind i skoven.

Det var ikke mor, der bar hende. Lugten af *ham* var påtrængende, lakrids, sved og stegte løg.

Hun lå og vuggede i hans arme. Han var kommet tilbage til det sted, hvor hun lå. Det var derfor, Robin var stukket af.

“Du skulle ikke have slået,” sagde han lavt. “Jeg finder mig ikke i, at nogen slår mig.”

Havde hun slået ham?

Hun var løbet hjemmefra, ud ad skovvejen. Han havde stået mellem de to birketræer. Så var alt blevet sort. Lige indtil hun vågnede i den våde mose.

“Intet af det her ville være sket, hvis du ikke havde gjort så meget modstand,” hviskede han ned i øret på hende.

Så huskede hun det. Han havde fået tøjjet af hende. Hun havde slået og revet. Han havde holdt hende nede, hamret hendes hoved mod en sten, som lå der. Løftet den op over sit eget hoved og kastet den ned på hende. Flere gange, indtil hun mistede bevidstheden.

Han blev ved med at tale med den lave stemme.

“Sådan har du altid været. Vi har spildt en masse tid på dig. Du fortjener ikke bedre.”

Det var hende, han talte til.

Hun lå helt stille i hans arme. Hvis hun ikke bevægede så meget som et øjenlåg, ville han forsvinde igen.

“Du skulle altid tage tøjjet af, kan du huske det? Du ville have, at jeg skulle se på. Du kunne lide det.”

Han slap hende. Hun mærkede ingenting. Kun en rystelse i brystet, idet hun ramte jorden.

Da hun åbnede øjnene på klem, lå hun under et træ.

Han var der også, og han kastede noget over hende. En gren. Kom tilbage med flere, dækkede hende til. Hun hørte, at han nynnede for sig selv. En sang hun genkendte. En eller anden havde sunget den for hende, når hun skulle sove.

I det samme gik det op for hende, hvad han var i færd med. Hun måtte ikke skrike nu. Ikke en lyd.

Hvis hun ville leve.